

Évközi 6. vasárnap

1Kor 15,12.16-20

„Krisztus feltámadt a halálból”

12Ha tehát hirdetjük, hogy Krisztus feltámadt a halálból, hogyan állíthatják némelyek közületek, hogy nincs feltámadás? [...] 16Ha ugyanis a halottak nem támadnak fel, akkor Krisztus sem támadt fel. 17Ha pedig Krisztus nem támadt fel, semmit sem ér a hitetek, mert még mindig bűneitekben vagytok. 18Sőt azok is elvesztek, akik Krisztusban haltak meg. 19Ha csak ebben az életben reménykedünk Krisztusban, minden embernél szájalomra méltóbbak vagyunk. 20De Krisztus feltámadt a halálból elsőként a halottak közül.

Pál levelei nehéz olvasmányok. Egyrészt azért, mert az apostol gondolkodásmódja, érvelései a keleti logikát és a zsinagógai szokásokat tükrözik, másrészt azért, mert levelei eredetileg nem közösségi felolvasásra készültek, hanem legtöbbször – mint ez a korintusi levél is – egy vitatkozó közösség elképzeléseire válaszol, azokat akarja korrigálni, a helytelen elképzeléseket és a megfeneklett vitákat helyes mederbe terelni. Pál második levelét a tesszalonikaiaknak a feltámadás kérdésének tisztázására írta, mert ők annyira komolyan vették a feltámadást, és olyan közelire várták Krisztus második eljövetelét, hogy abbahagyták a munkát, nem akartak dolgozni. Talán nem mindenki számára ismert, hogy Pál ekkor fogalmazza meg lakonikus válaszát, amely a levéltől függetlenül is ismertté vált: *„Aki nem dolgozik, az ne is egyék”* (2Tesz 3,10).

A korintusiak esetében fordított a helyzet: ők elhiszik, hogy Krisztus feltámadt, de azt nem, hogy ennek az ő életükre vonatkozóan is lenne következménye. Azért nagy probléma ez, mert Pál és az ősegyház központi igehirdetését éri támadás. A fő kérdés, hogy a korintusiak életüket csak ebben az életben tudják-e elképzelni, vagy a hiteles tanúk és az igehirdetés alapján elfogadják, hogy Krisztus azért támadt fel, hogy megmutassa az őt követőknek – és ellenségeinek is –, hogy az ember élete nem ér véget a földi halállal.

Pál a korintusiak feltételezett álláspontjából vonja le a következtetéseket: ha Krisztus nem támadt fel (13), akkor igehirdetése értelmét veszíti (14), sőt akkor Pál hamis tanúnak bizonyul (15). De a korintusiak hite is értelmét veszíti (14. és 17.), hiszen egy vallási kuriózumról értesültek csupán, ami sem jelenlegi, sem pedig jövőendő életüket nem befolyásolja. Sőt a korábban elhunyt keresztény testvéreiket is véglegesen

elveszítik (18). Pál nem elméleti valószínűségekről beszél, hanem saját tapasztalatáról, és a fontos szemléletváltást követelő igazságról.

Jézus tanításának morális emelkedettsége mindenki számára nyilvánvaló. Élete, drámai halála, a vele szembeni igazságtalanság mindenki előtt világos és könnyen elfogadható. Az embereket ma is megosztó kérdés Jézus feltámadása. Ezt az eseményt lehetetlen semlegesen értelmezni, mert állásfoglalásra készítet: vagy hitetlenül állok vele szemben, vagy hiszek benne. Egyedi tapasztalatról van szó: nagyon fontos hangsúlyozni, hogy nem egy tömeghisztéria által keletkezett ábrándos vágyálomról van szó, hanem megtörtént és értelmezésre szoruló jelenségről, ami ránk is vonatkozik. Rudolph Bultmann (1884–1976) és F. D. Strauss (1808–1874), valamint Ernest Renan (1823–1892) liberális teológusok Jézusról azt állítják, hogy nem a valóságban, hanem **csak köve-tőinek hitében támadt fel**. Ezzel az állítással a feltámadás hite a való-lási vágyalom kategóriájába került. Mások azt a minden bibliai alapot nélkülöző elképzelést terjesztik, hogy Jézus teste meghalt, csak a lelke támadt fel, és így lesz ez velünk is: testünk meghal, lelkünk pedig örök-ké él. Ez utóbbi elképzelés a görög filozófia test-lelek típusú, dualista antropológiájára vezethető vissza. Pál azonban nem ez alapján gondol-kodik, és az újszövetségi Szentírás más íróitól is idegen ez a felfogás.

Amikor a Biblia az emberről beszél, akkor azt sem a teste, sem a lelke nélkül nem tudja elképzelni. Az ember lelke már nem az ember, a lélek nélküli test csupán hús. Ugyanakkor a bibliai szerzők is tudják, hogy minden ember halandó. Amikor tehát Jézus feltámadásáról és a hívő testének feltámadásáról beszélnek, akkor egy különleges testről, a feltámadt testről beszélnek. A feltámadt Krisztus azonos a földi Jé-zussal, de egészen másként mutatkozik be. A föltámadt ember Isten testében is megdicsőült teremtménye. Ez viszont nem automatikus kö-vetkezménye egy hitben hozott elvi döntésnek, hanem a hívő életmód eredménye. Ezért Pál szerint a pogányok alaptalanul reménykednek egy eljövendő boldogságban. Krisztus feltámadása nem elméleti lehe-tőség, hanem Krisztus által megígért valóság.